

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713201302
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8713201302.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Martina Barana, v právnej veci žalobcu: D. F. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom XX/X P., XXX XX P., právne zastúpený HAVRILLA & Co. s.r.o., so sídlom Tallerova 10, 811 02 Bratislava, IČO: 36 364 606 proti žalovanému: V. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G.. o zaplatenie 7.448,34 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č. k. 12C/26/2013 - 341 zo dňa 13.07.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie.

Priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd 1. inštancie určil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd 1. inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia. Ďalej vyslovil, že štát má voči žalobcovi nárok na náhradu trov v rozsahu 9,5165 % a voči žalovanému v rozsahu 90,4835 %. O výške trov štátu rozhodne súd 1. inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení uviedol, že rozsudkom č.k. 12C/26/2013-256 zo dňa 10.10.2015 rozhodol o merite vylúčenej veci tak, že konanie v časti sumy 2.621,39 eura zastavil na základe späťvzatia žaloby, žalovaného zaviazal na zaplatenie istiny 441,40 eura a v prevyšujúcej časti v sume 4.385,55 eura žalobu zamietol. Uznesením zo dňa 08.12.2017 rozhodol o náhrade trov prvostupňového konania podľa výsledku konania vo veci samej a podľa pomeru úspechu vo veci tak, že priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88 %, štátu priznal voči žalobcovi nárok v rozsahu 94 % a voči žalovanému v rozsahu 6 %.

Na základe odvolania žalobcu proti uzneseniu o trovách konania rozhodol odvolací súd uznesením č.k. 2Co 17/2018-336 zo dňa 30.04.2018 tak, že uznesenie zrušil a vec vrátil súdu 1. inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd poukázal na nesprávnu interpretáciu ust. § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP), keďže súd prvej inštancie neaplikoval zásadu úspechu, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku k čomu poukázal na komentár k CSP ako aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3M Cdo 14/2019. Následne citoval čl. 3 ods. 1, 2, čl. 4 ods. 1, 2 CSP, § 148 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP), ďalej ust. § 255 ods. 1, 2, § 259, § 262 ods. 1, § 470 ods. 1 CSP a akceptujúc právny názor vyslovený odvolacím súdom v uznesení zo dňa 30.04.2018 rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého uznesenia. Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenú protiprávnym konaním žalovaného, ktorej výška závisela od znaleckého posudku, žalobcovi ako úspešnej strane sporu, čo do právneho základu sporu, prislúcha náhrada trov vychádzajúc z výšky prisúdennej sumy náhrady škody.

O nároku na náhradu trov štátu rozhodol rovnako v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu. Znalecké dokazovanie bolo nariadené za účelom určenia výšky škody, teda išlo o dôkazný prostriedok realizovaný v prospech každej zo strán, a preto aj na náhrade nákladov spojených s jeho zabezpečením by sa sporové strany mali podieľať rovnakou mierou v rozsahu 50 %. Celkové trovy vykonaného dôkazu vyplatením znalečného predstavovali 1.005,77 eura. Jedna polovica predstavuje sumu 502,88 eura. Neuhradených ostalo 555,77 eura. Povinnosť náhrady trov štátu s ohľadom na to, že žalobca už zaplatil 450,- eur vypočítal v rozsahu 9,5165 % vo vzťahu k žalobcovi a v rozsahu 90,4835 % vo vzťahu k žalovanému.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti uzneseniu odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. d), h) CSP. Bol toho názoru, že uplatňovaný nárok na náhradu škody nebol v súlade so zákonným ust. § 433 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) ani dobrými mravmi, pretože účelom žaloby bolo dosiahnutie zisku a nie náhrada škody. Nesúhlasil s tým, aby sa podieľal na výdavkoch za znalecké dokazovanie D.. X., pretože týmto znaleckým dokazovaním nebola určená ani hodnota veci žalobcu, ani skutočná výška škody a znalecké dokazovanie nesúviselo s predmetom sporu. Znalecké dokazovanie D.. T. X. vzhľadom na ňou riešené otázky považoval za neúčelné a zbytočné, pretože v tom čase už existovalo právoplatné rozhodnutie o určení priebehu hranice medzi nehnuteľnosťami strán sporu. Pri určení výšky škody súd z jej znaleckého posudku nevychádzal a nevychádzal ani zo žaloby, čo doslovne vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie o trovách konania považoval za nezrozumiteľné z dôvodu, že súd tvrdí, že každá zo strán sporu je povinná uhradiť trovy štátu v rozsahu 50 % a vo výroku napadnutého uznesenia je žalovaný zaviazaný na náhradu trov konania v rozsahu 90,4835 % a žalobca v rozsahu 9,5165 %. Neporozumel tomu, či do trov štátu sú započítané aj trovy žalobcu pozostávajúce zo zaplatenej zálohy. Ďalej bol toho názoru, že žalobca nebol úspešný v celom rozsahu a škoda bola spôsobená protiprávnym konaním oboch strán k čomu poukázal na odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej č.k. 12C/26/2013-256 zo dňa 10.12.2015. Výrok o trovách konania je treba posudzovať v kontexte celého rozhodnutia s tým, že žalobcovi vznikla škoda v dôsledku spoluzavineného protiprávneho konania a preto považoval 100 % náhradu trov konania za rozpor s princípmi spravodlivého konania. Nesúhlasil s názorom, že výška škody na veci závisí od úvahy súdu, resp. od znaleckého posudku. Žalobca ako vlastník veci bol povinný preukázať cenu veci v čase jej poškodenia a z pôvodne žalovanej sumy 7.483,34 eur mu bolo priznaných 441,40 eur. Preukázaním skutočnej hodnoty veci žalobcom by sa predišlo znaleckému dokazovaniu a skrátila by sa dĺžka konania. Výška trov konania prevýšila výšku škody a uloženej povinnosti. Za neúčelné považoval aj náklady na cestovné advokáta žalovaného z B. do X.. Na základe týchto skutočností navrhol nepriznať žalobcovi trovy z dôvodov hodných osobitného zreteľa a štátu priznať voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Za dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie trov považoval celkové okolnosti danej veci, postoj strán v konaní, dĺžku súdneho konania, účelnosť vynaložených trov a ich súvis s predmetom sporu ako aj to, že žalovaný bol toho času už starobným dôchodcom.

3. Žalobca sa k doručenému odvolaniu vyjadril tak, že dostatočne a jasne preukázal vznik škody a teda bol procesne plne úspešný v rámci podanej žaloby. Znalecké dokazovanie nepovažoval za neúčelné, pretože zabezpečuje stranám sporu vyššiu mieru faktickej istoty. Každý dôkaz, ktorý je zákonný a objektívne hodnotí tvrdenia strán resp. poskytuje súdu ucelený pohľad na predmet sporu, zabezpečuje vyššiu ingerenciu spravodlivosti rozhodnutia. Nesúhlasil s námietkou žalobcom zvoleného advokáta, k čomu poukázal na ust. § 47 ods. 2 ústavy a na to, že nemohol objektívne vedieť v koho prospech bude rozhodnuté a teda sám znášal riziko nákladov spojených so zastupovaním. Žalovaný nepreukázal neúčelnosť trov konania v rámci ich rozsahu a výšky. Návrh žalovaného na oslobodenie od súdnych trov považoval za nedôvodný. Súd posudzuje a prihliada na pomery oboch sporových strán a ust. § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami. Navrhol rozhodnutie potvrdiť ako vecne správne a žalobcovi priznať náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie, osobou oprávnenou (§ 362 ods. 1, § 359 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. K námietke žalovaného, že znalecké dokazovanie navrhol a žiadal výlučne žalobca, ktorý formuloval otázky na znalca, a že znalecké posudky neboli použité sa odvolací súd vysporiadal už v uznesení č. k. 2Co 17/2018-336. Súd prvej inštancie o týchto námietkach rozhodol v intenciách rozhodnutia zo dňa 30.04.2018 a odvolací súd preto konštatuje správnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

6. Odvolateľ považoval rozhodnutie o náhrade trov štátu za nezrozumiteľné. Odvolací súd preto v tejto súvislosti podáva vysvetlenie. Súd prvej inštancie uviedol, že sporové strany sa na náhrade nákladov spojených so zabezpečením znaleckého posudku majú podieľať rovnakou mierou, t.j. žalovaný 50 % a žalobca 50 %. Celkové náklady na znalecké dokazovanie predstavovala suma 1.005,77 eur a trovy štátu predstavovala suma 555,77 eur. Polovicou zo sumy celkového znalečného je suma 502,88 eur ($1.005,77 / 2 = 502,88$). Žalobca za znalecký posudok preddavkovo zaplatil sumu 450,- eur a štát vyplatil znalkyni zvyšok, t.j. sumu 555,77 eur. Trovy štátu teda pozostávajú zo sumy, ktorú štát vyplatil znalkyni za vypracovanie znaleckého posudku v rozsahu, v akom ho nevyplatil žalobca. Z tohto dôvodu vznikol štátu nárok len na náhradu sumy 555,77 eur, ktorá suma predstavuje 100 % trov štátu. Ako už bolo uvedené, každá strana je povinná zaplatiť 50 % z celkovej hodnoty znalečného t.j. 502,88 eur. Žalobca už zaplatil 450,- eur, je preto povinný nahradiť už len 52,88 eur ($502,88 - 450 = 52,88$ eur). Suma 52,88 eur zo sumy 555,77 eur predstavuje pri percentuálnom vyjadrení 9,51 %. Žalovaný je preto povinný zaplatiť druhú polovicu znalečného t.j. 502,88 eur, čo predstavuje 90,4835 % z celkovej sumy trov štátu (nie znalečného) 555,77 eur.

7. Odvolací súd v predmetnom konaní zároveň nevzhladol ani dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by opodstatňovali použité ust. § 257 CSP, teda nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane. Postoj strán v konaní, ako dôvod hodný osobitného zreteľa by mohol byť dôvodný v prípade, ak by žalovaný uznal nárok žalobcu. Pre sporové konanie je typické, že žalobca preukazuje svoje tvrdenia a naopak žalovaný dané tvrdenia vyvracia, teda medzi stranami sporu existuje nezhoda v skutkovom tvrdení, čo je aj daný prípad a nie je na tom nič výnimočné. Čo sa týka námietky neúčelnosti nákladov na cestovné advokáta žalobcu odvolací súd rovnako ako žalobca poukazuje na čl. 47 ods. 2 ústavy, podľa ktorého právo byť v konaní pred súdom zastúpený advokátom je garantované Ústavou Slovenskej republiky ako súčasť práva na súdnu a inú ochranu. Je právom každého zvoliť si advokáta podľa vlastného uváženia, pričom každý musí rátať s tým, že v konaní nemusí byť úspešný a v prípade neúspechu mu vznikne povinnosť zaplatiť odmenu advokáta. Je potrebné tiež zohľadniť, že pri hodnotení majetkových pomerov sa prihliada na pomery oboch sporových strán a nie len jednej (neúspešnej) strany. Z týchto dôvodov nepovažoval odvolací súd návrh na rozhodnutie o trovách konania podľa ust. § 257 CSP za dôvodný.

8. Žalovaný namietal znenie výroku I. a bol toho názoru, že správne mal znieť takto: žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k priznanej sume vo výške 441,40 eur. Odvolací súd nevidel dôvod na opravu znenia tohto výroku, nakoľko priamo v odseku 18 odôvodnenia napadnutého uznesenia súd prvej inštancie uviedol: „Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenú protiprávnym konaním žalovaného, ktorej výška závisela od znaleckého posudku, žalobcovi ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu, prislúcha náhrada trov vychádzajúci z výšky prisúdennej sumy náhrady škody.“ Žalovaný zároveň neporozumel, čo tvoria trovy konania, a preto odvolací súd ozrejmuje, že trovy konania predstavujú odmenu právneho zástupcu za zastupovanie v konaní a nie trovy štátu. Trovy konania priznané žalobcovi voči žalovanému tak nezahŕňajú náklady, ktoré žalobca vynaložil na preddavok na znalecké dokazovanie. Námietky nezrozumiteľnosti ani v tejto časti nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

9. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní neúspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov konania. Žalobca bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania a preto mu bol voči neúspešnému žalovanému priznaný nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd 1. inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia (§ 262 ods. 2 CSP).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).